

OPINIÓ

Aquesta setmana escoltava en boca d'una dona com en som de dolentes, en general, les dones que a més de envejoses, som mentideres i molt egoistes.□

Vaig començar a discutir, però estàvem en ambient informal, entre gent amiga i al final vaig comprendre que només volia escoltar-se a si mateixa.

Ja he comprès que en aquests moments, retirar-se de la discussió és una petita victòria, ja que en cas contrari es podria entrar en un bucle infinit. I la veritat, em trobava massa a gust com per seguir amb una discussió estèril.

Però era inevitable que li donés moltes voltes al tema, perquè no deixa de sorprendre el fet dels atacs gratuïts que les dones ens dediquem no només personalment sinó també com a grup majoritari de la població mundial.

Una de les estratègies del patriarcat és reinventar-se i no podem evitar estar socialitzades en

La contínua metamorfosi del patriarcat

Escrit per Teresa Mollá Castells. La Independent
dijous, 8 d'octubre de 2015 16:52

un entorn patriarcal on els valors imperants són els que ordena el sistema patriarcal. Des d'abans fins i tot de néixer ja se'ns prepara per siguem el que s'espera que siguem com a dones o homes i, a més, sense sortir-nos "massa" d'aquesta heteronormativdad imposada.

Per aquest motiu des de la més tendra infància quan s'observa alguna diferència amb les criatures ho intenten corregir el més ràpidament possible perquè s'integri i no tingui problemes en la comunitat a la qual pertany. La meva amiga Fran ho descriu molt bé: "Per ser de la manada, has d'acceptar les seves regles, en cas contrari només t'espera solitud i oprobí". I quanta raó té Fran!

A les dones se'ns ha socialitzat per servir i obeir. Als homes, és clar. Però a més també perquè ens costi respectar-nos i admirar entre nosaltres, ja que la nostra unió sincera i honesta posa en risc el sistema patriarcal, que també coneix les nostres força col·lectiva. L'estratègia del "divideix i venceràs" sempre li funciona al patriarcat entre nosaltres.

No és per res nou la persistència del mite que les dones siguem bàsicament mentideres i dolentes, ja que això és herència directa de la Bíblia a través de la poma d'Eva que, segons ells, els de faldilles llargues i negres va causar la perdició de Adam i de la resta de la humanitat. Doncs això. I aquests senyors no són gens sospitosos de ser feministes. No, res. En fi.

Des dels confessionaris i els palaus que segueixen mantenint, mandatan a governants de tot el món (tot i la teòrica separació entre Església i Estat) com han d'elaborar les normes perquè l'ordre "natural" (traduït vol dir patriarcal) no canviï. I així ens segueix lluint el pèl a les dones.

Algunes hem plantat cara al llarg de la història amb resultats diferents. Però en cada moviment o cada millora aconseguida, també el patriarcat s'adapta a les noves situacions.

Quan les dones vam començar a sortir dels espais privats per ocupar els públics, se'ns va acusar d'abandonar família i casa i se'ns culpabilitza constantment per aquest fet. Som les teòriques culpables de tots els mals, ja que amb la nostra sortida d'aquest espai en què ens van vendre que érem "les reines de la llar" les criatures estan més temps fora de casa i això els impedeix rebre totes les atencions que mereixen. Mai es parla de la funció emocional dels pares, ni es qüestiona en absolut el seu paper com a sustentador familiar. El de les mares es

La contínua metamorfosi del patriarcat

Escrit per Teresa Mollá Castells. La Independent
dijous, 8 d'octubre de 2015 16:52

qüestiona contínuament.

Quan en ocasions ha d'haver remodelacions de plantilles laborals, gairebé sempre les primeres a sortir són les dones i entre elles a més, en massa ocasions s'exigeix / justifica amb l'argumenti "el marit ja treballa i la pot mantenir, perquè els homes han de mantenir a les seves famílies" i es queden tan amples. I si per contra, cal ascendir a algú i resulta que la ascendida és una dona el comentari immediat és el "Ves a saber que li haurà fet al cap perquè l'ascendeixi".

Afortunadament per a nosaltres, tot i que aquestes frases i situacions que he comentat les he escoltat de boca de dones en l'últim any amb la tristesa que això provoca, algunes coses van canviant. Cada dia som més les dones i homes (que n'hi ha) que oposem raó i cor a aquestes situacions patriarcals i fem pedagogia perquè no es repeteixin. També dir que els èxits són desiguals.

Obrir els ulls, posar-nos les ulleres violetes i denunciar el patriarcat i a aquest tipus de situacions a través de la sororitat i el respecte (tot i que en ocasions no s'estigui d'acord amb les opinions d'altres dones) és una bona eina per no donar treva als que el segueixen defensant conscient o inconscientment.

És urgent i vital que la màxima feminista del "quan ens afecta a una, ens afecta a totes" sigui com un mantra que ens permeti recordar-nos que som les que pitjor part ens hem portat en la història de la humanitat i que és hora de aparcar diferències i treballar per assolir una igualtat plena que permeti construir democràcies paritàries, per exemple.

Desmuntar el patriarcat en cadascuna de les seves reinvençons i metamorfosis per exigir social i personalment el nostre dret a una vida digna, lliure de violències i amb equitat pel que fa als homes, no és tasca fàcil. Ningú ha dit que ho fos. Però no podem desistir en l'obstinació de seguir lluitant perquè el patriarcat es torni visible als ulls dels qui se segueixen alimentant d'ell, aprofitant-se d'ell, sense entendre que són eines que el sistema aprofita per debilitar-nos entre nosaltres.

Aquesta reinvenció que té el sistema per adaptar-se a les noves realitats ha de ser desmuntada dia a dia, situació a situació, perquè insisteixo que "quan ens afecta a una, ens afecta a totes".

La contínua metamorfosi del patriarcat

Escrit per Teresa Mollá Castells. La Independent
dijous, 8 d'octubre de 2015 16:52

I aquest és el camí que moltes hem pres i del qual no existeix retorn.